

Jaume Planas Perxachs (Blanes, 1977). Ha guanyat els Premis Recvll (premi de periodisme Salvador Reynaldos) de 2016 i va ser finalista del Premi Bolleré de contes (Blanes). Col·labora mensualment a la revista *Celobert* (Selva Marítima) amb articles sobre música, d'opinió i contes. Va participar al fanzín *Malalletra* amb microrelats i poemes. Ha apilonat molta lletra menuda sobre el grup banyolí Kitsch. Autodidacte i tossut.

Fregoli

Li van diagnosticar aquella misteriosa patologia quan va ser descobert transvestit amb l'ajut del fons d'armari de la seva mare. Van passar els anys sense rebrots. De cop va tornar a fer-se palès. Aquell vespre, s'inaugurava una nova sala a la biblioteca. Les autoritats havien decidit batejar-la amb el nom d'un famós escriptor traspasat recentment. L'acte arrossegà a la vila destacades personalitats. El jove va infiltrar-se entre els assistents fins a aconseguir una posició privilegiada a pocs metres dels ponents.

El noi començà a escenificar el seu primer gran paper. S'havia engalanat per a l'ocasió amb un vestit *vintage*. Es recollí la cabellera en un monyo. Un nas prominent, aguilenc, dotava de personalitat la seva cara. La malaguanyada Virginia Woolf parava atenció al moderador.

Lluïa una bossa de mà com a complement. Aquella minuciosa caracterització era l'objectiu

de moltes mirades indiscretes. S'imaginaven que era part d'una *performance* programada. L'interès per aquella *senyora* va anar decaient a mesura que se succeïen les intervencions. Glossaven la vida del prohom. Quan va arribar el torn dels precís i preguntes, recuperaren l'interès per ella. Aixecà el braç. Tothom dreçava l'orella. Dominant el to de veu per amagar el seu cromosoma Y, aconseguí modular-la per tal que resultés creïble.

—Perdonin, quants inèdits dormen el son dels justos al fons d'un calaix?

Es referia a l'autor homenatjat o a algú altre? La intencionalitat era difusa. L'amic fidel de l'autor celebrat va decidir contestar davant la incomoditat dels companys de taula. Informà que se n'estaven llegint i ordenant els arxius.

El camaleó androgin s'aixecà de la cadira i, dirigint-se a la taula de les autoritats, etzibà:

—Excusin-me, haig de sortir un moment.

Tothom dreçava l'orella. Dominant el to de veu per amagar el seu cromosoma Y, aconseguí modular-la per tal que resultés creïble

> **Il·lustracions: Andreu Elias** (Barcelona, 1980). Llicenciat en belles arts. El 2006 decideix muntar a Girona el seu propi taller d'escultura i treballa sobretot amb fusta i metall. També és escultor de gel i neu, cosa que li ha permès recórrer mig món. Tot i així no renuncia als seus orígens del paper i el llapis. La seva última línia d'experimentació en aquest àmbit és la de la cal·ligrafia aplicada al dibuix. Actualment combina la seva tasca com a artista plàstic amb la de professor de classes de dibuix a instituts i escoles d'art.

ANDREU ELIAS

Dirigí les seves passes cap als afores de la localitat, cap al lloc on descansaven els seus morts. A mig camí, s'aturà davant el número 17 del carrer del Lloro. Era l'estudi de l'escriptor que rememoraven. Desà com a penyora un petit mirall davant de la seva porta. Emprengué la marxa fins a la font Gòtica. La construcció medieval presentava un petit passadís estret que la permetia vorejar per l'esquena. Rere el monument, trobà un bon amagatall. En un tancar i obrir d'ulls es va transformar en un nou personatge. S'equipà copiant l'aparença d'un ancià xacrat pels anys.

Cremallera avall. Bossa oberta. Metamorfosi en marxa. Bigoti postís. Barret canotier. Camisa foradada per la cendra del caliquenyo. Barba descuidada. Esquena corbada. Armilla amb rellotge de butxaca. El noi havia assimilat la imatge icònica de l'avi Ruyra.

Abandonà la font. Renuncià a la bossa de mà. Abans, però, en sostragué una llibreta i un bolígraf que guardà a la butxaca lliure.

Avançava a pas lent. Quan va haver creuat les portalades de ferro, dirigí les passes cap a la seva tomba. Un cop al seu davant, s'assegué damunt la gespa humida. El mestre de la prosa catalana va palpar el seu costellam. Primer el cantó esquerre. Res. La llibreta es trobava a la butxaca dreta. La'n va sostreure amb severa dificultat. N'extragué tot seguit el bolígraf. Obrí la llibreta per la primera pàgina en blanc i es decidí a desvirgar-la. Un clic. L'estri per escriure estava llest. Atansà damunt el llenç pàl·lid la bola d'acer que hi deixa anar la tinta. Hi escrigué la primera paraula: Fi.

JAUME PLANAS PERXACHS

Bigoti postís. Barret canotier. Barba descuidada. Armilla amb rellotge de butxaca. El noi havia assimilat la imatge icònica de l'avi Ruyra